

1. søndag efter helligtrekonger – Luk. 2, 41-52

411

Venslev+Ørslev

*Give da Gud, at hvor vi bo,
Altid når klokkerne ringe,
Folket forsamles i Jesu tro
Der, hvor det plejed at klinge:
Verden vel ej, men I mig ser,
Alt, hvad jeg siger, se, det sker;
Fred være med eder alle! Amen*

Festen var forbi. Hverdagen var begyndt. Til påske havde templet myldret med folk, der ofrede deres lam i taknemlighed over, at Gud for mange år siden, havde befriet jøderne fra slaveri i Egypten. Nu var der kun skriftkloge, præster, tempelvagter og ganske få besøgende tilbage. Blandt de besøgende var den helt unge Jesus. Drevet af en længsel efter at være tæt på sin himmelske Fader, havde han forladt sine jordiske forældre Maria og Josef og var gået op i templet. Her fandt de bekymrede forældre Maria og Josef ham i dyb samtale med templets lærde mænd om store åndelige spørgsmål.

I første omgang forstod Maria ikke sin ældste søn. Hun skældte ham ud i sin angst og bekymring. Det er som om, hun helt har glemmt, at for godt 12 år siden havde hun født ham i en stald i Betlehem. Der havde først en flok hyrder besøgt hende, barnet og Josef. De havde fortalt om deres møde med en engel, der sagde, at netop dette barn var verdens Frelser. Siden var vise mænd kommet langvejs fra med kostbare gaver til barnet. De havde fuldt en stor stjerne, der var tegnet på, at en helt særlig konge, var kommet til verden. Ja, Maria havde åbenbart også glemmt, at 13 år tidligere var det hende selv, der fik besøg af en engel, der fortalte hende, at hun skulle føde Guds søn. Hendes søn var noget ganske særligt. Han var både Gud og menneske, sendt til jorden som menneskenes Frelser.

I de mellemlæggende år var flere børn kommet til. Det dagligdags liv med mand, børn og husholdning havde fået det underfulde ved Jesu undfangelse og fødsel til at fortone sig i Marias bevidsthed. Men Jesu ord om, at han burde være hos sin fader, vakte genklang i hende. Han var ikke et almindeligt barn. Han var ikke blot hendes og Josefs søn. Han var også Guds Søn. Sendt til jorden med en stor opgave. Maria vidste ikke hvilken.

Det gjorde den unge Jesus næppe heller selv. Men noget stort var i vente. Jesus prøver sig som andre teenagere frem med voksenlivets opgaver. De diskussioner den 12-årige Jesus fører med de lærde mænd i templet, er en forløber for de diskussioner den voksne Jesus skal føre med skriftklog og farisæere.

Men hvad var det så for en opgave, der ventede Jesus?

Vi tror på, at den opgave Jesus blev sendt til jorden for at udføre, var at være det sidste endegyldige offerlam. Det lam, der bar alverden synd. Det lam, der blev slagtet den fredag, hvor jøderne fejrer deres påske. Om søndag stod Jesus op af graven. Han havde nedkæmpet døden og åbnet vejen til Guds rige. Han var offerlammet, der bragte forsoning mellem Gud og mennesker. Det mindes vi hver søndag ved gudstjenesten.

Når vi mødes til gudstjeneste er det for at høre den underfulde fortælling om Jesus som Guds søn, der kom til jorden for at knytte de kærlighedsbånd mellem Gud og mennesker, der brydes, hver gang vi har nok i os selv og vender Gud ryggen, for at være gud i vores eget og også gerne i andres liv. Vi mødes i tillid til Guds barmhjertighed, der åbenbares for os i Jesus. Je-

sus viser os gennem sine ord og gerninger, at Gud er en kærlig far, der kommer os i møde med tilgivelse, barmhjertighed og nåde. Derfor kan vi komme til ham med alle vore fejl og mangler, med vores angst og bekymring, med alle de uforløste følelser, der gør livet med os selv og vore medmennesker vanskeligt. Vi kan komme til Gud i al vores skrøbelighed. Det åbner Jesus menneskers øjne, ører og hjerter for. Gennem Jesus ser og hører vi, hvem Gud er. Jesus viser os vejen til Gud, som også er vores himmelske Fader.

Jesus kendte fra sig selv den længsel, vi som mennesker har efter at blive set på med milde øjne, sådan som vores himmelske Fader gør.

Som teenager søgte han mod templet, der for jøderne var Guds bolig. Templet var bygget næsten som en kinesisk æske. Man kom længere og længere ind til kernen. Yderst var hedningernes forgård, dernæst kvindernes forgård, så mændenes og præsternes forgårde med alteret, og der bag alteret var forhallen, det helligste og endelig det allerhelligste, hvor pagtens ark stod. Der bag forhænget til det allerhelligste, mente de gamle

jøder, at Gud var. Da Jesus dør, sprænges forhænget til det al-
lerhelligste som tegn på, at Gud ikke findes et bestemt sted,
men møder os i Jesus Kristus og hans ord. Så der hvor Jesu ord
lyder, møder vi Gud. Eller som Jesus selv siger: ”Der, hvor to
eller tre er forsamlede i mit navn, er jeg til stede.”

Gudstjenesten er stedet, hvor man kan være sikker på, at men-
nesker forsamles Jesu navn. Det var derfor en sorg, at gudstje-
nesterne blev aflyst i julen. Julefesten 2020 blev en tam affære,
når vi ikke kunne mødes i kirken om det egentlige - forkyndel-
sen af Guds komme til os som mennesket Jesus. Ganske vist
kunne vi, hver især læse juleevangeliet, og denne jul forsigtigt
og stille synge en julesalme el. to, men der manglede noget, når
vi ikke var sammen om det i kirken. Mange har haft en længsel
efter at mødes i kirkerummet, for kirkerummet er symbol på
Guds nærvær. Selv om vi ikke har samme konkrete forestilling
som de gamle jøder, om et ganske bestemt sted, hvor Gud er,
så giver kirkerummet en særlig fornemmelse af at være Gud
nær. En fornemmelse, der forstærkes, når vi er sammen og hør-
rer Guds ord, som det tales til os i Biblen, når vi beder sam-

men, synger sammen, går til alters sammen og tager imod nye medlemmer af menigheden i dåben. Noget af dette må vi for en tid give afkald på, men gudstjeneste kan vi dog holde, skønt det vækker forargelse hos mange, fordi de ikke forstår, hvad kirkes opgave er, og at mennesker har brug for at samles til gudstjeneste.

Åbne kirker og afholdelse af gudstjenester er et værn mod angst og mismod. Her styrkes vores åndelige helse, der er lige så vigtig som vores fysiske helse. For tiden kan man dog godt som præst og menighed identificere sig med den 12-årige Jesus, der får skæld ud af sin mor. Vi får blot skæld ud af diverse selvbestaltede corona betjente, der ikke forstår, at vi har brug for at være i vores himmelske faders hus, fordi vi her kan komme med vores angst og bekymring, sorg over livets tab, den dårlige samvittighed over ikke at vise samfundssind nok uden at blive mødt med en ubarmhjertig fordømmelse, men med nådens ord: ”Dine synder er dig forladt”. Med syndernes forladelse, Guds nåde og velsignelse kan vi gå styrkede hjem til vores dagligdag med håndsprit, mundbind, forsamlingsloft

og krav om afstand. Gudstjenesten styrker livsmodet i denne svære tid.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,

Fader, Søn og Helligånd

Du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.